

TORONYIRÁNY

XVI. 44.

2022. október 30.

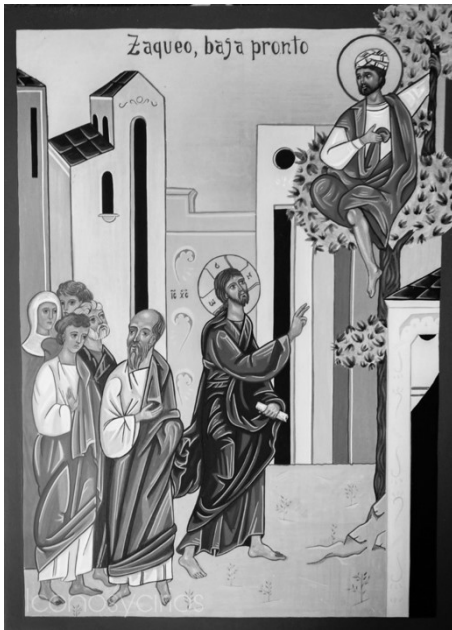
SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESÍTŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 31. vasárnap

November 1. Mindenszentek ünnepe

November 2. Halottak napja

November 5. Szent Imre herceg

Mi vezetett minket Krisztushoz? Talán hirtelen elragadtatás vagy meggyőződés, amely napnál világosabban megláttatta velünk, hogy ő az élet megoldása és az út, amelyen Istenhez eljutunk? Vagy inkább olyanok vagyunk, mint Zaqueus, a vámosok fejedelme, aki hallott róla, és a kíváncsiság, a látni-vágyás indította el Jézus felé? Mi is sokat hallottunk Jézusról, aki jelen van világunkban, jelen van az egyházban, a hívők életében. Mi is kíváncsiak vagyunk, milyen is az a csodálatos Krisztus-arc, és milyen azoknak az élete, akik hisznek benne. „Látni” szeretnénk, saját életünkben is „megtapasztalni” valóságát és jelenlétét, - őt, akit jórészt csak hagyományból és szokásból fogadtunk el, szüleink vagy barátaink életéből ismertünk, s nagyon sokszor félreismertünk. Keressük, kutatjuk, hol van most, hol találkozhatunk vele az egyházban. Közelebről akarjuk megismerni, s aggódunk, ha nem láthatjuk őt a körülötte tolongó tömeg miatt.

S egyszer csak hirtelen, mint Zaqueus, szemtől-szembe találjuk magunkat vele, és halljuk személyesen hívó hangját. Mert egyetlen lépés feléje elegendő volt, hogy ő jöjjön elénk irgalmával és szeretetével s hogy ránk kiáltson és lefoglaljon magának.

Igen, ez jellemző rá: az első lépést ő teszi meg felénk, az érdeklődés, sőt a kíváncsiság első jelére, mert azért jött, hogy „megkeresse és megmentse, ami elveszett” (Lk 19,10).

Csanád Béla

A szentmise olvasmányai

- Bölcs 11,22-12,2** Isten mindent szeretetből teremtett, ő a gyarló embert nem büntetni, hanem irgalommal magához emelni akarja.
- 2Tessz 1,11-2,2** Pál apostol figyelmezteti a tesszalónikai híveket, hogy ne hagyják magukat riogatni és félrevezetni Krisztus második eljövételével kapcsolatban.
- Lk 19,1-10** Jézus azoknak, akik kritizálják őt amiért szóba áll és barátkozik bűnösnek tartott emberekkel, azt válaszolja, hogy az ő küldetése megkeresni és üdvözíteni az elveszetteket.

Vendégségben Zakeusnál

A bevezető versben Lukács röviden közli, hogy a vak meggyógyítása után Jézus betér Jerikóba, és áthalad a városon. Itt él egy Zaqueus nevű ember, akiről megtudjuk, hogy a vámosok feje. A név a héber „Zakai” (= igaz, tiszta) görögösített változata. Jerikó az újszövetségi korban fontos határállomás volt Júdea és Arábia határán. Így érthető a vámosok jelenléte a városban. Zaqueus a rómaiaktól vette bérbe a vámellenőrzést, amely az egész területre kiterjedt. A szövegből az is kiderül, hogy nagyon gazdag volt. A gazdagság, legalább részben, a vámkezelésekkel kapcsolatos visszaélésekből származott. A 8. versben Zaqueus ezt kifejezetten el is ismeri majd. A vámosok rossz hírneve egyébként éppen a tevékenységükhöz kapcsolódó csalásokból és zsarolásokból származott.

Jézus, a Jerikón való áthaladásakor, Zaqueus is szeretné látni. A szöveg nem pontosítja, mi indítja erre. A következő versekben bemutatott magatartásából – a fára mászik fel (4. v.) – arra következtethetünk, hogy szándéka mögött nem pusztán a kíváncsiság áll, mint korábban Heródes Antipász esetében, aki szintén látni kívánta Jézust (Lk 9,9). Ő komolyan érdeklődik Jézus személye iránt. Kis termete miatt a tömegben nem tud megfelelő helyet találni magának az út szélén. Ezért előrefut, és felmászik egy eperfügefára. Az eperfügefák szilárd és kiterjedt ágakkal, valamint sűrű lombzattal rendelkeznek, s ennél fogva alkalmasak arra, hogy rejtékelyül szolgáljanak.

Jézus előtt azonban sem Zaqueus személye, sem pedig mély benső vágya nem marad rejtve. Néven szólítja őt, lehívja a fáról, és közli vele, hogy be kíván térni a házába. Zaqueus örömmel veszi az ajánlatot, hiszen azzal vágya minden várakozást felülmúlóan teljesül be. Nemcsak láthatja Jézust, hanem vendégként házába is fogadhatja. A jelenlevő néptömeg azonban zúgolódva veszi tudomásul a bűnös vámos irányába megmutató különleges jóindulatot. A közfelfogás szerint ugyanis a bűnösökkel való kapcsolat egyáltalán nem illik egy Istenhez hú, sőt Isten nevében tevékenykedő személyhez. A tömeg megütközést visszatükröző szavai szinte már vádként hangzanak. A zúgolódás témája nem új

Lukács evangéliumában. Hasonló megnyilvánulásról olvashattunk azokban a szövegekben is, amelyek Jézusnak a bűnösökkel való asztalközösségéről számolnak be (5,30; 15,2). Mindegyik esetben a „zúgolódni” ige szerepel, amely teljes értetlenséget juttat kifejezésre (vö. 5,30 magyarázatát).

A nép zúgolódásával szemben kettős védekező magyarázatot találunk. A 8. vers nyilvánvalóvá teszi, hogy a bűnösnek számító Zakeus megtért, a 9. vers pedig jelzi, hogy ő is a választott nép tagja, s ezért Jézus őt sem hagyhatja figyelmen kívül. A megtérést Zakeus szavai bizonyítják, amelyek ígéretet tartalmaznak. A fővamos késznek mutatkozik arra, hogy vagyona felét a szegényeknek adja, és hogy az általa okozott károkat négyszeresen jóvá tegye. Mind a két elhatározás messze fölülmúlja azt, ami abban a korban szokásban volt. Az írástudók a vagyon egyötödét írták elő első adományként a szegények számára, majd folytonosan ugyanilyen arányú juttatást az évi bevételből. A csalással okozott kár jóvátételül a visszatérítés mellett 20 %-os ráadást kellett adni (vö. Lev 6,5; Szám 5,6. 7; a Kiv 21,37 viszont négyszeres kártérítést kér juhlopás esetén).

A 9. vers fordítása és értelmezése nehézséget jelent. Az „eipen proz auton” bevezető mondatnak a legtermészetesebb fordítása ez lenne: „Mondta neki.” A Biblia legtöbb modern fordításában ezt a formát találjuk, amely alapján úgy tűnik, hogy Jézus Zakeus nagylelkű ígéretére válaszol. Nem hagyhatjuk azonban figyelmen kívül, hogy Jézus a mondatban egyes szám harmadik személyben beszél a fővamosról: „ő is Ábrahám fia”. Megjegyzése tehát nem közvetlenül Zakeusnak szól, hanem Zakeusról. A címzettek pedig minden bizonnyal a 7. versben említett zúgolódók. Jézus velük szemben védi meg magatartását. Ezen megfontolások alapján a bevezető mondatot így fordítjuk: „ezt mondta felőle (vagy: vele kapcsolatban)”. A mondás lényege pedig az, hogy Jézus betérével üdvösség köszöntött Zakeus egész házanépére. A „ma” (szémeron) szó hangsúlyosan áll a mondat elején, akárcsak a 5. vers második felében.

A kifejezés Lukács evangéliumában mindig üdvörténeti vonatkozású: jelzi, hogy Jézus működésével új korszak köszöntött be az üdvösség történetében. Mindenütt, ahol Jézus fellép – mint a názáreti zsinagógában (4,21) – és ahová betér, valósággá válik az üdvösség. A mondat második fele adja meg a végső megokolást arra, hogy miért tért be Jézus Zakeushoz, és miért hozta meg számára az üdvösséget: ő is Ábrahám fia, vagyis a választott nép tagja, aki ugyanúgy, mint bármelyik más izraelita, az Ábrahámnak adott ígéretet várományosának tudhatja magát. Azzal, hogy érdeklődést tanúsított Jézus felé, aki a végidőbeli üdvösség közvetítője, alkalmassá vált arra, hogy részesedjen is a Jézus által hozott üdvadományokban. Ezen értelmezés szerint az „üdvösség” Jézus jelenlétével azonos, illetve abban jut kifejezésre. Tehát nem a 8. versben tett ígéret következménye. Éppen ellenkezőleg: Jézus Zakeus irányába megmutató figyelme és nagylelkű gesztusa az, amely végül is a megtérést jelző ígéretet kiváltja.

A záró mondat újabb szemponttal egészíti ki a megokolást. Az Emberfia-Jézus küldetéséhez lényegileg hozzátartozik az elveszett keresése és megmentése. Jézus ezáltal azt a feladatot tulajdonítja magának, amelyet az Ószövetségben Ezekiel próféta Jahvéről állít: „Megkeresem az elveszettet, visszaterelem az elszéledtet...” (Ez 34,16). Hasonló tartalmú az elveszett bárányról szóló példabeszéd is (Lk 15,4-7). A mondás igazában túlmutat Zakeus történetén, hiszen nemcsak ezt az egyetlen esetet, hanem Jézusnak a bűnösök irányába mindenkor megmutató különleges figyelmét és nyitottságát magyarázza meg. Lukács számára nagyon fontos ez a kijelentés, mert ezzel is hangsúlyozhatja, hogy nemcsak Jézus kereszthalálának, hanem egész életének szoteriológiai jelentősége van: Jézus nemcsak a halálával váltotta meg az embereket, hanem a földi működése folyamán is a bűnösök „megmentésén” (szózdai) fáradozott.

Kocsis Imre

Csak ti vagytok nekik! (13.)

A TAPINTAT, ALÁZATOS CSALÁDI ERÉNY

A tisztálkodás és tisztán tartás segít önmagunk és mások megbecsülésében. Ez nem más, mint „önmagunk” kirakata. Vannak ételmaradékoktól bűzlő aktatáskák, ahol nehéz eldönteni, hogy a sajszag vagy a kolbász illata dominál. Néha látni „gyászkeretes”, piszkos körmöket is. A cserkészlet alapítója, Baden-Powell hagyta a fiatalokat egész nap erdőn, mezőn futkosni, fára mászni, de elvárta tőlük, hogy amikor étkeztek vagy nyugovóra tértek, akkor öltözzenek át és mosakodjanak meg. Az ember Isten gyermeke és ezt a méltóságát tiszteletben kell tartani.

A gyermekeknek meg kell tanulni, hogy idejüket okosan osszák be és legyen egy napirendjük. Mindennek megvan a maga ideje: a tanulásnak, a játéknak. Aki csak úgy „hevenyében” él, az nem fog soha eredményt elérni. A harmadik lépés legyen mások jogainak tisztelete.

Vigyázni kell rá, hogy a gyerekek ezt ne azért tegyék, mert ez a szülők akarata. Segítségükre szükség van, de nem szabad „lerohanni” őket. A szülők nem idomárok vagy „tenyésztők”. A gyerekek szeretetre és nem büntetésre vágynak. A boldogság elérésében segíthetjük őket, de a megvalósítás az ő feladatuk. Szövetségesként álljunk mellettük és ne parancsnokként. Jó érzés, ha ránk tekintve ezt olvassák le rólunk: „Figyelj ide, így kell csinálni!”

JÓLNEVELTSÉG

Sok panaszt hallunk világszerte: nálunk van a legtöbb neveletlen gyermek. Néha az az érzésünk, még örülünk is, hogy így van. Bárhogyan is van, látjuk a tényeket és döntenünk kell.

Durva dolog egy fiatalnak azt mondani: „Te neveletlen”, mintha a tyúkszemére lépnénk. Így is válaszolhatna az állításra: „Hát, nem te nevelsz?” A jólneveltséget elsajátítani, nehéz mesterség. Az első a jó példa. Amikor a hároméves gyerekek felborítja a festékes dobozt és fennhangon sír: „Brü-hü-hü...”, mielőtt megrónátok, gondoljátok át. Mit gondoltok, kitől hallotta az üvöltést? A tettetett tükörbe tekintve felfedezhetitek.

Egy kétségbeesett édesanya beleunt lányai szócsatájába, türelmetlenül felkiált: „Elég legyen már a veszekedésből! Rossz hallgatni benneteket!” A lányok csodálkozva egymásra néznek és így szólnak: „Te és a papa is állandóan vitatkoztok. Az sem különbözik a miénktől.”

A szülők mindig udvariasan kérjenek. Még az olyan társalgásban is, hogy „légy szíves, állj le a lábamról” vagy az ilyenekben: „Köszönöm a döglött verebet, amivel megajándékoztál”. Étkezés közben sem szabad mindent megengedni. Ilyenkor általában „elengedi” magát az ember, de azért a jó modort mindig tartjuk be. A gyerekek a családi szabályokon könnyen túl szeretnék tenni magukat. Ha nem tetszik nekik a szabály, még azt sem akarják megkülönböztetni, hogyan kell viselkedni étkezés közben otthon vagy vendégségben.

Az általános tapasztalat szerint nehéz rávenni a gyermekeket, hogy ne fussanak a korunkban szokásos neveltelenségi divat után.

A szülőket a gyerekek sokszor hibáztatják és ki is gúnyolják „maradiságuk” miatt, de a kor neveletlen kinövésének lemeztéséből nem szabad engedni.

Ezt akkor kell különösen szemmel kísérni, amikor a tévé előtt ülnek, utaznak, iskolába mennek, tehát „teljes a bevetés”. Ilyen alkalmakkor fordul elő talán leggyakrabban a trágár beszéd.

A fiatalok és az idősek egyaránt a „rossz szokások” bűvkörében vannak, senki nem kivétel. Megfigyelhetjük mindennap, hogy gyakori kihágás történik a dohányzás, az italozás, szemételés, kábítószer-fogyasztás, hazugság, üvöltözés, neveletlen közbeszólás, büfögés, közlekedési szabályok áthágása, orrpiszkálás, ástítás stb. terén. Nem is beszélve arról, hogy neveltlenség kedveseink névnapjának, születésnapjának könnyelmű elfelejtése.

Ezeket csak tudatos neveléssel lehet kijavítani. Két szinten kell megvalósítani: otthon és a családon kívül. A tiszteletadás legyen átélt és nem külső máz.

Nem elegendő, ha a jólneveltség szabályait csak begyakorolják, legyen az átélt, belülről fakadó. A gyermekek megtanulják a tiszteletet, ha udvariasak és tapintatosak.

A gyerek azt is látja, hogyan viselkednek a szülők egymás között és hogyan viszonyulnak egymáshoz, hogy a családtagok egymás között vétenek-e a jólneveltség ellen vagy nem. Sokszor ez a példa a vonzó.

A példaadás arra is alkalmas, hogy annak a tudatos gyakorlása magában foglalja a másik tiszteletét. Így nem „begyakorlás” lesz, hanem való tény. A gyerek megtanulja, hogy másnak a gondját nem veszi semmibe, hanem olyan súlyosnak tartja, mint a sajátját. Az udvariasság és az arra való készség nem egy velünk született adottság. Sok gyakorlásra van szükség, hogy elsajátíthassuk. Ha beismerjük, hogy mi is hibáztunk, de tudunk bocsánatot kérni, és javulást ígérünk, a család hangulata nem romolhat meg olyan könnyen. A szülők magatartása és alázata megérteti a gyerekekkel, hogy mások tiszteletben tartását nem lehet soha tökéletesen megtanulni.

A tiszteletadás másik fontos eleme szavaink megválasztása és a hangszín. A gyerekek ott élnek a szülők között, naponta megfigyelik kapcsolatukat és a hangszínt, amit egymás között használnak. Ezt akkor is megteszik, ha nem veszekedésről vagy vitatkozásról van szó. A gyerekek megfigyelik a jelentéktelennek látszó társalgás hangját is, amikor a szülők a mindennapi gondokat beszélnek meg. Sokszor a gyerekek szüleit tekintik példaképüknek, hogyan kell másokkal beszélni és a felmerülő problémákat megoldani. „Van egy kis időm, mit tudok segíteni?” „Ha akarod, felporszívózok helyetted!” A gyerek látja, hogyan lehet fontos dologban vagy egy egyszerű házimunkában is segíteni.

Az is nagyon lényeges, hogy a gyerekeknek legyen saját kis szögletük, ahol ők az urak. Ne lépünk be váratlanul a szobájukba, hanem szólunk és kopogunk be. Így elejét vehetjük annak, hogy a gyerek kedve szerint rohángáljon a szülők szobájában is.

Meg kell értetni a gyerekekkel, hogy mai világunkban nagyon fontos, hogy találkozzunk olyan emberekkel is, akiknek más a kultúrája és más szokásaik vannak. Ezt a másságot ki kell használni arra, hogy megértsék a különböző színű, vallású és kultúrájú emberekkel való együttélést. Joggal várhatják el gyermekeink, hogy ők is megkapják a kellő tiszteletet, ha gyakorolják azt.

(Folyt. köv.)

Bruno Ferrero

Vasárnapi jegyzet

Életre – az életből (1.)

Mulandó világ – és történelem. Planétákat törvény köt össze, mélységé, magasságé.

Hajdan-falum temetőjében járok, a nagy kereszt alatt, ahol évente elhangzott fejkendős asszonyok (görög kardalosokra emlékeztető) kórusában: „A mélységekből kiáltok fel tehozzád én Uram, hallgasd meg midőn elédbe esdekelve jut szavam.” A régi egri egyházmegyei énekeskönyv darabja, Petőfi barátja, *Tárkányi Béla* pap-költő zsoldárfordítása, amúgy palócosan ejtve. Belehallatszik emlékeimbe a másik zsoldár is, nagyszombat estéjének korábbi liturgiájából: „Istenem, te megvizsgáltál, és jól ismeresz engemet...” Így tér vissza ezúttal a gyermekkorom „szépföldem” békesség udvarában, amíg apámnak és anyámnak mécses gyújtok, és keresztjüket úgy csókolom meg, ahogyan életükben az arcukat...

Messzi az idő, változó ritmusában ismétlődik a történelem ott is, ahol éltem, patakok mentén vizeket lestem, nyaranta jártam a réteket, petrencerúdon vittem a lekaszált s már naptól száraz szénát. Víz mellett állok, még nyiladoznak őszi virágok, zöld borul a patak fölé, csalán, keserűfű sűrű csaltija. Még fagy-nélküliek, november csodái. Bojtorjánt is látok, és közönséges aggófűvet. Mit üzennek ezek a virágok a nevükkel? Tán a keserű halált, az aggodalmat? Lehet ez életérzés évek labirintusában, vizsgálat-függő, ha a zsoldárra gondolok. És szívekbe gyökeresedett örökség, majd pusztulás csap rájuk, nem lehet megállítani.

Fut a víz, még gyöngyözik sodró sávján a napfény. Hogy elkapdos megbarnult diólevelet azt is jelzi: lassabban, lassabban. A temető nincs messze, hangot némaság ad: „Van egy ország, ahol nem tudja senki / mi a halál? Csak azt, hogy tudjuk, mi az élet?” Gárdonyi kérdezi, a teremtés feleli: van.

Aggodalom, keserűség a halállal szembenézni. Szent Ágoston érzése jár át: „Nagy kérdés lettem önmagam számára... Csodálkoztam, hogy más halandók élnek még, amikor az, akit szerettem, akit halhatatlannak hittem, meghalt. És főképp azon csodálkoztam, hogy én magam élek még...” (A barátjára gondolt.)

Esztergomi esték, „ti is emlékké nemesedtek” – mondhatom *Radnóti*t követve, amikor sorra veszem a felejthetetlen órákat, melyeket *Szeghalmi Elemér* barátommal aranyidővé „varázsoltunk” összel, tavasszal költők, írók, muzsikuskok társaságában, egy azóta már leépült intézményben fiataloknak, városiaknak, hogy visszaálljon a rend a szívekben, vágyakban a kultúra, a spiritualitás létmezején az isteni nyom azoknak, akiknek nem elég csak ezt hallani: egyszer végleg elme gyünk.

Mégis az utóbbi ismétlem, mivel barátaink közül már jónéhányan más csillagzaton írnak verset, prózát. Ha az akkori intézmény körül olykor megfordulok, egyesek megállítanak: – Hová lettek azok az esték? Már sosem folytatódnak? Hová lett *Gyurkovics*, *Raksányi*, *Nagy Gázi*, *Bertha Bulcsu*, *Lázár Ervin* és mások?

Átlépek a titokajtón, a széksorok hallgatása is a gyászé, s a terem orgonájáé. Ezen *Baróti Pista* nem egyszer játszott *Bachot*, *Lisztet*, s míg váltotta a regisztereket, az életremény kapott lendületet, a hangok pedig a föld forgását követték. Az aggodalomból anyagi könnyedség született, és megnyugvás, mert a művészet nagy mesterek által a szeretet s az isteni halhatatlanság bizonyítéka. *Baróti Pista* sincs már közöttünk, s a volt jelenvaló vigaszt keresők közül hányan...

Kihalt az állomás, ahol várakozom. A fehér köveket barna levél fedi, a természet leple, melyet időnként átsodor a szél a mélyvágású sínpályán. Fölötte a hegy halványtört színben, mint őszi hölgy. Vonat érkezik, jónéhányan leszállnak. Valaki megjegyzi: – Milyen különös az a bérc ott, mintha a mozdulatlansággal intene.

† Tóth Sándor

hírek információk

Ünnepi nyitva tartással várja a hozzátartozókat a Szegedi Dóm Látogatóközpont urnatemetője. A rokonok, ismerősök október 29-én, 30-án és 31-én 9 és 18 óra között, november 1-jén, Mindenszentek napján és november 2-án, Halottak napján 9 és 19 óra között helyezhetik el a kegyelet virágait urnafalnál.

Mindenszentek ünnepén, november 1-jén 10 és 18 órakor lesz szentmise a Székesegyházban, az esti szentmisét Kiss-Rigó László püspök celebrálja. Azt követően Kondé Lajos plébános vezeti a vigíliai szertartást, mely keretében a plébánia közösségének elhunyt tagjaiért imádkoznak. Másnap, november 2-án, halottak napján a 10 órai mise keretében a Szegedi Dóm Látogatóközpont urnatemetőjében elhelyezett elhunytakért lesz közös imádság.

November 1-jén, 14 órakor az újszegedi temetőkápolnánál (Szöregi út 85.) igeliturgia lesz, majd a helyi lelkipásztorok a temetőgondoknál jelzett előzetes kérés alapján megszentelik az új sírokat.

Mindenszentek ünnepén, a Dugonics temetőben (Rózsa u. 18.) 14 órakor igeliturgia keretében emlékeznek meg a felsővárosi plébánia közösségének elhunytjairól. Ezen a napon 17 órakor lesz szentmise a Szent Miklós templomban. Halottak napján szintén 17 órakor kezdődik az emlékező gyászmise, melyet követően a hívek a templomkertben található emlékműnél imádkoznak és mécses gyújtanak a közösség I., valamint a II. világháborúban elhunyt áldozataiért.

A móravárosi Szent Kereszt templomban november 1-jén, Mindenszentek ünnepén a 16 órakor kezdődő szentmisére várják a közösség tagjait. Halottak napján ugyancsak 16 órakor lesz gyászmise, melynek keretében a plébánián korábban szolgált lelkipásztorokért, valamint az elhunyt hívekért imádkoznak.

Mindenszentek ünnepén, november 1-jén az újszegedi Árpád-házi Szent Erzsébet templomban (Torontál tér 4.) a 18 órai ünnepi szentmisét követően az elhunytakért végzik az imaórák énekes liturgiáját.

A Belvárosi Plébánia közössége az idén is megtartja a halottak napjának vigíliáján kezdődő kilencedet, melynek keretében november 1. és 9. között az este 6 órakor kezdődő szentmisét a plébánia közösségéhez tartozó hívek elhunyt szeretteiért ajánlják fel a Dómban. A halottakért felajánlott ima, különösen a szentmise áldozatában való megemlékezés a halálon túli összetartozás és szolidaritás kifejezése. (Gyakorlati tudnivaló: a szervezők papírlapokat helyeznek az újságos asztalra, melyekre bárki felírhatja azon elhunyt szeretteinek nevét, akiért a szentmiséket szeretné felajánlani. A papírlapokat ezután – az erre a célra szánt összeggel együtt – az ott található borítékba rakva, az újságos asztal melletti perselyekbe kérik bedobni.)

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László
Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,
Cserny Szilvia, Kozma Gábor,
Szeberényi Klára, † Tóth Sándor
Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.

Novemberben folytatódik a Pasztorális Helynökség által indított online előadássorozat, mely célja, hogy a felnőtt keresztények is elmélyíthessék hitüket. Az előadások közérthetően szólnak a teológiai alapkérdéseiről. A Hétköznapi teológia című sorozat havi rendszerességgel, minden hónap első csütörtökén jelentkezik. November 3-án, csütörtökön 19 órakor Pálfi Zoltán makói plébános, lelkipedagógus, a halál témakörével foglalkozik. Az előadásba Zoom-felületen lehet bekapcsolódni, a kapcsolódási link a pasztoralis.hu oldalon kérhető.

November 4-e az '56-os forradalom vérbe fojtásának és áldozatainak emléknapja. Ezen az estén mindenki gyűjtson gyertyát az áldozatok emlékére.

„Észlelések - avagy egy gondolkodó ember naplója” című premier előadással folytatódik a Dóm Művészeti Szalon őszi sorozata a Szegedi Dóm Látogatóközpontban. A november 5-én, szombaton 17 és 19 órakor kezdődő irodalmi esten fellép Fenyő Iván színművész. A 17 órai előadásra - korlátozott számban - még kapható helyre szóló jegy a Látogatóközpont pénztárában, keddtől-vasárnapig 9 és 17 óra között, illetve online a jegy.hu internetes felületen.

Nem lehet csoda nélkül élni (Márai Sándor) címmel betlehemesítő pályázatot hirdet családok, iskolai osztályok, plébániai csoportok, illetve egyéni jelentkezők számára a Szegedi Dóm Látogatóközpont. A jelentkezéseket amatőr és profi kategóriában várják. Az alkotások anyaga, mérete és az alkalmazott technika szabadon választható. A betlehemekeket személyesen vagy postai úton november 20-án, 17 óráig várják az intézménybe (Dóm tér 16.). A beküldött alkotások 2022. november 27-től 2023. január 29-ig láthatók majd a Szegedi Dóm Látogatóközpont kiállítóterében. A legjobb pályamunkák díjazásban részesülnek. A pályázat további részleteiről a 06-20-385-5061-es telefonszámon kaphatnak felvilágosítást az érdeklődők.

A Gál Ferenc Egyetem békéscsabai Gazdasági Kara keresztfél éves felvételit hirdet a Gazdálkodási és menedzsment alapképzésre, nappali és levelező munkarendben egyaránt. A gazdasági tanulmányok iránt érdeklődők november 15-ig jelentkezhetnek a felvi.hu felületén. Kedvező tandíjas képzések, Erasmus program, nyelvtanulás, nyelvvizsga lehetőség és saját kollégium várja a jelentkezőket a békéscsabai campuson.

Október 20-án este mutatkozott be a Szegedi Dóm Látogatóközpontban a Bécsi Napló, az ausztriai magyarok lapja, melynek két helyi publicistája Katona András jogász és Zakar Péter, a Szegedi Tudományegyetem rektorhelyettese. Az Ausztriai Magyar Egyesületek és Szervezetek Központi Szövetségének nyomtatott és online lapja Deák Ernő főszerkesztő vezetésével működik. Céljuk, hogy megismertessék a világgal a nyugati magyarságot, a nyugattal pedig a magyar történelmet, a sokszínű magyar kultúrát, valamint nemzetünk kiemelkedő személyiségeit.